

НИКОЛАЙ РАЙНОВ
ПАПАГАЛЪТ НА СТАРИЯ
БИНГ
КИТАЙСКА ПРИКАЗКА

chitanka.info

Старият Бинг живеел в гората. Затова всички го наричали саможив и дивак.

— Какво е това? — казвали. — Да се дели от хората! Защо? Не живее в село като всички, а се е залутал в гората, при птиците и зверовете.

Но Бинг не слушал тия приказки. При птиците и дивите животни му било по-добре, отколкото при хората. Той берял гъби и ги продавал в селото. С това се прехранвал. Колко може да се изкара от продан на гъби? Бинг бил беден, беден донемайкаде, но пък си живеел на воля, от никого не просел милостиня, дори понякога и на други помагал.

Той нямал приятели между хората. Затова пък в гората приятелите му били безброй. Там всички му били приятели: и птиците по дървесата, и пчелите по цветята, и рибките в рекичката.

Но Бинг обичал най-много птиците. Познавал ги той и по перата, и по летежа, и по гласа. Отдалеч ги познавал. Та дори разбирал и какво си приказват.

Гледа веднъж Бинг — в гората долетели сума нови врабчета. Отде ще да са? Да са гладни — не са: личи си — сити са. Значи, прелетели са от селото. Довели си и рожбите. Па си донесли дори и неизлюпените яйца. Слуша ги старият Бинг — някак неспокойно цвърчат, вместо да чуруликат. Бързо прехвъркват насам-натам. Отлитат отново в селото, измъкват си гнездата изпод стрехите и ги пренасят в гората.

— Има нещо — си каза старецът. — Не е наред работата.

Отишъл в селото да предупреди хората:

— Чувайте какво ще ви кажа! С огън си не играйте: опасна ми се вижда тая работа. Гасете огньовете, че ще пламне страшен пожар. Врабците си приказват все за пожар. Гледайте да не стане нещо!

Почнали да му се смеят:

— Я чуйте какво разправя тоя стар бухал! Махай се от тука! Врабците били говорили! Ти си се май натъпкал в гората с мухоморки, че сетне си се заприказвал с врабчетата. Я си върви, докато не си изял някой по врата!

Тоя ден било празник. Селяните не искали никой да им разваля веселбата. Яли, пили, играли, та чак до късно през нощта. Някой пиян изпуснал някъде огън. Пламнала една къща, па втора, че трета — за

един час изгоряло цялото село. Като че ли крава го близнала, та го излизала с език. И диря не останало от него.

Селяните разбрали, че старият Бинг не ги е лъгал. И славата му се разнесла навред: от село на село, та чак до управителя. Пратил управителят да извикат Бинга. Не му се отивало на стареца, но какво да прави? Управителят е големец, важна особа: не може да не отиде, щом го вика.

Тръгнал Бинг. Взел си тоягата и една клетка с папагал.

Какъв папагал? Ей сега ще ви кажа кой бил той и отде дошъл.

Бинг го намерил в гнездото съвсем мъничък, още в пух, непокрит с пера. Къде ще да се е дянала майка му? Орел ли я е убил? Ловец ли я е хванал? Не се знае: от птичето не можеш узна нищо.

Както и да е, Бинг взел сирачето птиче, стоплил го, нахранил го, напоил го. Турил го в кожената си шапка да спи. Тъй порасло папагалчето. Станало папагал хубавец. Да го гледаш, да му се ненагледаш. Целият — зелен, като изумруд, крачката му — жълтички, кълвунът — червен, а на темето — дълга завита качулка. Не е птица, а жива хубост!

Па и умен папагал излязъл. Бинг го научил да говори китайски. Много нещо научил папагалът: като същински китаец приказвал. И много обичал Бинг. Като свой баща го обичал. Тръгне ли нанякъде старецът — и той след него.

Отишли при управителя. Управителят почитал умните хора от народа. Той излязъл на двора да посрещне Бинг.

— Е, дядо, как си? Добре дошъл. Чух за тебе, че си разбирал какво приказват птиците. Кажи ми за какво крякат моите патици.

Бинг погледнал патиците, па рекъл:

— Да ти кажа ли? Патиците ти крякат за това, че не са нахранени от сутринта. Те си казват една на друга, че жените ти се карат помежду си и са забравили да ги нахранят.

И наистина управителят имал две жени, които постоянно се карали помежду си. По цял ден се дърляли. Чули те отговора на стареца. Не им се понравил.

В това време управителят си шиел нова дългопола дреха. Потрябвали паунови пера, за да я украсят. Той заповядал да заколят един паун. Хванали пауна. Птицата се разпискала, размахала криле, сякаш се моли да не я колят.

Запитал управителят отново Бинг:

— Защо пищи паунът, дядо?

— Защо ли? Пищи, че искат напразно да го колят. Той казва: „Защо ще ме колите? И тъй управителят няма да носи дреха с паунови пера: скоро ще го изпъдят от длъжност.“

Тоя път и управителят се разсърдил.

— Тъй ли? — креснал той. — За това ли те виках аз, престарял глупчо, да дойдеш при мене? Да се подиграваш и с мене, и с жените ми? Не те е срам! Скоро да се махнеш от къщата ми, та да те не видя вече!

Тъй управителят изпъдил стареца.

Бинг излязъл от тоя град и отишъл в съседното градче. Изморил се. Откак тръгнал от гората, не бил ял. Прилошало му. По-натам не му стигали сили да върви, а пък и пари нямал да преспи някъде.

Седнал на един камък и сложил папагала до себе си. Седи старият Бинг, навел глава, и мисли. А папагалът го гледа с червените си очи и току почва да бъбре:

— Продай папагала! Продай папагала! Продай папагала!

— Как тъй ще те продам, папагалчо? Какво ще правя после без тебе?

— Нищо, ти ме продай! Нищо, ти ме продай!

— Не ща да те продам.

— Галчо ще избяга. Галчо ще избяга. Галчо ще избяга.

Поразмислил старецът. Видял, че няма друго средство, освен да продаде своята обична птица. Взел клетката и право на пазара. Застанал на най-видното място, привързал за клетката хватка сено — в знак, че птицата се продава — и почнал да се разговаря с папагала. Каквото и да запита, птицата му отговаря. Насъбрали се наоколо много хора да гледат. Всекиму се искало да види чудната птица, която приказва също като човек.

Приближил се един чиновник, погледал папагала, па си помислил:

„Нашият градоначалник много обича всякакви редки и скъпи неща. Ще му отведа тоя старец с папагала. Дано птицата се хареса на градоначалника.“

И той завел Бинг при градоначалника. Още щом видял папагала, оня много го харесал.

— Колко искаш, старче?

Преди да успее Бинг да си отвори устата, папагалът размахал криле и казал:

— Десет лани, десет лани. Повече не трябва, по-малко не вземам.

— Много хубаво отговаря твоят папагал. И умно. Ще го купя.

И градоначалникът заповядал да наброят на стареца десет лани сребро.

На Бинг било жал да се раздели със своя храненик и възпитаник. Гой погледнал папагала и се просълзил. Но птицата му кимнала с качулката си и му смигнала с червеното си око.

Отишъл си Бинг.

— Искам да ям, искам да ям! Да ям, да ям, да ям! — натракал папагалът.

Градоначалникът му донесъл ориз и вода. Птицата се наяла, пийнала вода, па си затворила очите и се наежила: всичките ѝ пера щръкнали.

И току надала глас:

— Време е да спя, време е да спя! Да спя, да спя, да спя!

Градоначалникът оставил птицата на мира. Толкова се радвал на своята покупка, че дори поблагодарил на чиновника.

На заранта градоначалникът влязъл да види папагала.

— Трябва да се мия, трябва да се мия! Да се мия, да се мия, да се мия! — развикала се птицата.

Донесли златна чаша с бистра вода. Папагалът скочил в нея и почнал да се плиска. Сетне литнал и кацнал на паравана от лак. Взел да се изтърсва от водата и да си причесва перата с червения кълвун.

Като се изсушил, погледнал градоначалника, па затракал:

— Благодаря, сбогом! Благодаря, сбогом! Сбогом, сбогом, сбогом!

Че като хвъркнал през прозореца — дим да го няма. Никой вече не го видял.

Когато старият Бинг пристигнал в своята горска колиба, папагалът бил вече там.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.